

MANTANA 4

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 9, číslo 4

Prosinec 2006

ŠKODIČOVA ZPOVĚĎ ANEB KOUZLA S ČÍSLY

Blíží se konec roku a s ním i čas bilancování. Ekonomové „přiohýbávají“ makroekonomické ukazatele, státníci mudrují nad volebními preferencemi, ženy přepočítávají nová kila a vrásky, muži přepočítávají své nemanželské děti, děti přepočítávají vánoční dárky, důchodci přepočítávají své nemoci a přeživší soukmenovce, prostě pro každého se něco najde, co mu uplynulý rok dal a co mu vzal. Bilancuje se slovně, písemně, závazně i nezávazně, soukromě i veřejně. Bilancování má tedy mnoho témat a mnoho forem. Nicméně jedno je společné – čísla! Řeč čísel je stručná a výstižná. Ale domnívat se však, že čísla sama o sobě jsou vševyjadřující, je naprostá bláhovost. Každá číselná bilance musí být opatřena i patřičným doprovodným komentářem, neboť rozmanitost světa je pouhými čísly nepostihnutelná.

A právě „Škodičova zpověď“ je jednou takovou bilancí, kde se snoubí čísla s doprovodným textem a jejíž účelem je inventura sportovních úspěchů každého horoklubáka v uplynulém roce. Tato bilance má prapůvod v totalitních dobách, kdy se přísně evidovalo kdo co kdy vylezl a na základě čehož funkcionáři přidělovali povolenky na zájezdy do velehor, výkonnostní třídy a jiné brebendy. Ne všechno staré je blbé a tak se tento starý zvyk v našem Horoklubu zachoval s tím, že každý náš člen může, ale nemusí, na konci roku vyplnit formulář vtípně pojmenovaný „Škodičova zpověď“ a tím podstoupit riziko, že něco vyhraje, pokud jeho výkony budou vyčnívat nad jiné. Tak trochu jsme si od toho slibovali i rozdmýchání soutěžního ducha mezi našimi méně aktivními členy. Avšak nestalo se tak. Ba naopak, tendence je sestupná. Každý rok odevzdá Škodičovu zpověď méně a méně členů. Důvodů může být mnoho, ale dle mého soudu je hlavní příčinou nezájmu zejména nechuť k systematické evidenci vlastní lezecké aktivity, která nespíše pramení z konzumního přístupu k lezení jako takovému. A právě evidence lezecké aktivity (lezecký deník) je nutnou podmínkou pro vyplnění Škodičovi zpovědi. Není to ale zase tak složité. V podstatě si člen eviduje někam do notýsku počet vylezených cest a podle tabulek, které jsou k dispozici u vedení Horoklubu, si ke každé vylezené cestě v závislosti na její obtížnosti přiřadí určitý počet bodů. Na konci roku si vše sečte, roztřídí, vyplní a odevzdá. Kromě čísel se však do Škodičovy zpovědi uvádí i popis nejlepších výstupů na skalách, pískovcích a v horách, nejnavštěvovanější oblasti a také přehled jiných významných sportovních počinů. Škodičova zpověď díky tomu dává komplexní náhled na lezeckou aktivitu našich lezců a usnadňuje jejich vzájemné porovnání ve smyslu „nejaktivnější lezec“ a nikoliv „nejlepší lezec“. Pro zohlednění pozice nováčků se hodnotí též největší výkonostní vzestup právě u začínajících lezců. Takže šanci vyhrát má každý.

Ale „vyhrávat“ by asi neměl být hlavní motiv. Alespoň ne trvalý. Evidování, nebo chcete-li lezecký deník, je databanka vzpomínek na cesty, kopce, lidi, na období lezecké prosperity i na období krizí. Dají se z něj intuitivně vyvodit příčiny vzestupů i poklesů výkonnosti, které pramení nezřídka v osobním životě. Dá se říct, že je to „číselný obraz sebe sama“ který s léty nabírá na hodnotě. Pokud s ním tedy začnete, tak vydržte! Ta trocha statistiky stojí to za to a leckdy vás i pobaví. A když už budete v tom psaní, tak vyplňte i Škodičovu zpověď. Je to nejlepší způsob, jak o sobě a svých výkonech dát horoklubácké populaci vědět.

[Leonardo da Svinchi]

JULSKÉ ALPY

Zájezd z CK Loudatour 28.7. - 6.8.2006 autobusem. Vedoucí ing. Petr Mikota +420 603 828 377.

Ubytování po celou dobu pobytu bylo v chatě Koča na Gozdu (1.226m) ve čtyřlůžkovém pokoji se sprchou a WC. U chaty jsou dvě parkoviště, horní pro hosty, na spodním se dá v autě přespat. Chata je přímo u silnice z Krnskej Gory na sedlo Vršič, asi v polovině výšky trasy. Vedou od ní tři cesty. Neznačená dolů k chatě v Krnici.

Koča v Krnici stojí v lese. Je to základna pro výstupy na Razor, Škrlatici a Viš. K chatě vede z Krnskej Gory vozová cesta podél potoka. Na cestě z Koča v Krnici na chatu Koča na Gozdu je nově založený symbolický hřbitov. Je tam přístřešek s plnou zadní stěnou na kterou dávají jednotné mosazné štítky se jmény. Před přístřeškem je malý pomníček podobný tomu pod Triglavem. Skoba a v ní karabina. Odbočka ze silnice k symbolickému hřbitovu není značená. Koča na Gozdu na chatu Koča v Krnici a dál na chatu Koča na Gozdu je to asi 10 km, převýšení 450m. Nestojí to zato ani při špatném počasí.

Další cesta je značená na sedlo Vršič, ta začíná ze silnice asi 100m pod chatou. Třetí je také značená a je to výstup od severu na Prisojnik, hora s největším skalním oknem v Alpách. Začíná 50m ze silnice nad chatou.

Malá Mojstrovka 2.332m.

Od chaty do sedla jsme jeli autobusem. Nástup ze sedla Vršič 1.612m To je 712 výškových metrů, délka cesty 6 km, průvodcovský čas 3,5 hodiny. Krátký nástup z Vršiče do sedla Vratce vede kosodřevinou a sutí po dobře značené cestě. Cesta dále pokračuje doleva na Z a po cca 500 m přicházíme pod nástup na jištěnou cestu. Klettersteig je dílem Ivana Vertelja-Hanzy po něm je i pojmenován jako Hanzova pot. Cesta není nijak technicky náročná. Klettersteig je tažen málo zřetelným komínem s velkými policemi. V technicky jednoduchých místech není ocelové lano (asi 3 místa). Zajištěná cesta v 1/2 výstupu na M. Mojstrovku končí a přichází úsek skalním terénem, objektivně bezpečný bez jištění. Celá klettersteigová cesta je dlouhá cca. 300 výškových metrů. Cesta není těžká, ale v případě bouřky není kam vytraverzovat. Ve vrcholové partii je možné se pohybovat všemi směry, ale kryt se před nepříznivým počasím není kde.

Sestup: Z vrcholu sestupujeme hřebenem Grebenec až na sedlo Vršič nepříjemnou sutí.

Časový harmonogram: Vršič – Vratce – nástup na jištěnou cestu – Vrchol 2-3 hod.. Vrchol – Grebenec – sedlo Vršič 2 hod. Celkem 4 – 5 hod.

Montaš 2.753m.

Výstup ze Sella Nevea z italské strany. Sella Nevea je jediné horské středisko na italské straně Julských Alp. Nástup je příliš dlouhý. Na Almy Pecol (1.519m) Sem vede asfaltová silnička dlouhá 6 km. Nemusí se jít pěšky, autem se může až na její konec. Pak 20 minut k chatě Rifugio Brazza (1.660m). Od chaty vedou dvě značené cesty. První mírně stoupá po loukách na sever pod Montaš, druhá vede hned od chaty vzhůru v nekonečných serpentínách na Cima de Terrarossa 2.420m. Z vrcholu je stejný rozhled jako z Montaše. Chodecký terén až na vrchol, vhodné při nejistém počasí. Cesta na Montaš z jižní strany je známá jako cesta přes žebřík. Ten je z ocelových lan a je 60m dlouhý. Jiné technické pomůcky tam nejsou. Pod a nad žebříkem je velké nebezpečí pádu kamenů.

Sestup: Stejnou cestou jako výstup.

Časový harmonogram: Od Rif. Brazza na Montaš a zpět 6 hodin. na Cima de Terrarossa 4 hodiny.

Prisojnik 2.547m.

Na Prisojnik přes Okno se chodí ze sedla Vršič, nebo od chaty Poštarski dom, která stojí asi 10 minut chůze nad sedlem. Po značené cestě dolů do kotle a dál k nástupu ne kletřstajg. Ten začíná strmými stupni. Za nimi následuje lehčí terén po skalních lávkách a sutí, pak skrz dva zajištěné komíny. Přijde nejtěžší místo, šikmý zářez, který se překonává plazením. Za ním opět přes skalní bloky pod známé Okno. Tím se prochází zprava doleva. Za ním vyjdeme na západní hřeben, který sledujeme až k vrcholu. Z něho je možné pokračovat dál po lávkách dál na východ (v sestupu) k Oknu 2. Od něho sestupujeme na jižní svahy Prisojniku. Po sutí a žlaby dojdeme k prameni řeky Mlinarica. Odtud bezstarostně po loukách a modřínovém lese zpátky k chatě Poštarski dom. Celkem 8 hodin lezení a pochodu. 923 výškových metrů. Ale pozor! Z lesa se zpátky na sedlo Vršič stoupá 250 výškových metrů.

Další možnost nástupu na "Okno" je od chaty Erjavčeva Koča. Ta je také u silnice z Krnskej Gory na Vršič, asi 50

výškových metrů pod sedlem. U chaty je možnost parkovat. Od chaty po lesní cestě směr Prisojnik asi 200 metrů. Pak začíná značený chodník po kterém se dá dojít k nástupu, nebo pokračovat dál na tak zvanou Soví hlavu, kde je křižovatka cest.

Sestup: Nejjednodušší sestup z vrcholu je zpět k oknu a pak jihozápadním hřebenem na cestu která jde jižním svahem Prisojniku zpět na sedlo Vršič. Nad Oknem a pod ním jsou krátké úseky zajištěné ocelovými lany.

Časový harmonogram: Ze sedla Vršič na vrchol a zpět 6 hodin. Dlouhý vrcholový hřeben.

Razor 2.601m.

Ze sedla Vršič po cestě č.1 napříč sutí pod západními stěnami Prisojniku po značené cestě. Dojdeme k rozcestníku. Na tabulkách je cesta JZ hřebenem na Prisojnik, jubilejní cesta č.1 a cesta dolů k prameni Mlynarice a na Razor. Od Mlynarice po chaoticky položených skalách na severní straně Razoru místý po ocelových lanech až do sedla Preval, mezi vrcholy Planja a Razor. Odsud lehce jižním hřebenem a v závěru lehkým žlábkem na vrchol. Sestup a návrat stejnou cestou. Celkem 6 hodin. Od pramene Mlynarice na vrchol 600 výškových metrů.

Časový harmonogram: Ze sedla Vršič na vrchol a zpět 10-12hodin.

Mangrt 2.679m.

Z italské strany se chodí od jezer jezer Laghi di Fusine (1.010m). Národní park, táboření zakázáno. Parkoviště u horního jezera. Odtud kolem stánku k bivaku Nogara a dále na vrchol slovinskou cestou. Sestup lehčí italskou cestou k bivaku Nogara (1.850m) a zpět k jezeru. Čistě převýšení Slovinské cesty je 680m. Nahoru 2,5 hodiny, dolů 2 hodiny.

Popis Slovinské cesty: Od jezera Fusine 1.010m, cestou č. 513, pak 517A, dál 517 k bivaku Nogara 1.850m. Cestou Via Italiana na státní hranici, 2.273m. Sem 3 hodiny. Ze sedla Predil po staré vojenské cestě na její nejvyšší bod do blízkosti štrbiny Forcela di Lavina. Tady začíná značená cesta směrem na východ a prudce stoupá vzhůru po sutí, kde se cesta rozděluje. Doprava odbočuje Slovinská cesta, doleva do horní části italské cesty. Slovinská cesta traverzuje suťovým polem spodní část stěny. Narazíme na jištění, po něm nahoru, do velkého suťového žlabu.

Úsek není zajištěn vcelku, je ale dobře značený a není těžký. Na konci žlabu se musí věnovat zvýšená pozornost značení, které tady překračuje málo zřetelný pilíř. Za ním již lehce na vrchol. Čisté převýšení Slovinské cesty je 680m. a je třeba počítat tak 2,5 - 3 hodiny.

V případě nejistého počasí se dá jít od bivaku Nogara pod deštníkem na Travník 2.204m.

Druhý nejvíc chozený kletřstajg je na Ponza Grande (Vysoka Ponza) 2.230m. Vychází se od jezera ze stejného místa, pak cestou č.512 na chatu Rifugio Zacchi (1.380m). Chata je momentálně zavřená, probíhá rekonstrukce.

Čas potřebný na výstup a sestup k jezeru je 10 až 12 hodin.

Sestup: Z Mangrtu , jeho vrcholu krátce na východ a širokým žlabem dolů na viditelnou stezku, která nás povede z východního hřebene na severní stranu. Po ní půjdeme

suťovými poli a zajištěnými skalními stupni zpátky na místo, kde se rozdělují cesty. Odtud stejně jako nahoru, dolů k silniče.

Můj celkový dojem z doliny a jezer - už tam nemusím.

Na závěr příhoda z chaty Rifugio Brazza pod Montašem. Zastihla nás tam bouřka a během ní došla do chaty mladá dvojice, hoch a děvče, Italové. Měli dobré vybavení, přesto byli úplně promočení, drkotali zubama. Chatařka je vzala do kuchyňky, tam se svlékli, usušili, odlečení dali do ruksaku. Pak jim chatařka půjčila dvě houně do kterých se zabalili a tak sestupovali dolů do Sella Nevea k autu. Řekla jim ať houně nechají v Sella Nevea na základně finanční strážě, že si je tam příležitostně vyzvedne. Paní ani nenapadlo tahat na ně hned při příchodu lístek a tužku, jak je zvykem u nás.

Zato se "vyznamenal" vedoucí zájezdu, který neviděl co se děje na obloze, protože od 1.850metrů byly hory v mracích a hnal jednu skupinu za každou cenu na Montaš. Samozřejmě je nahoře chytla bouřka a dvě ženský to mohly odnést. Dostaly výbojem blesku, ale byl to postranní výboj už zesláblý, který stékal po skále. Stačilo málo a byl malér, pro nás ostatní práce do rána. Vedoucí je vysokoškolsky vzdělaný a má osvědčení horského průvodce. Měl samozřejmě připomínky k našemu vybavení, protože jsme neměli sedáky, prsní úvazky, smyčky s lanovými brzdami oni speciální karabiny pro kletřstajgy. Musel jsem mu odpovědět, že na reklamy ani připomínky lidí které to živí nereaguji. Místo speciální karabiny pro kletřstajg, která údajně nepraskne když dostane boční náraz, stačí přece vzít starou ocelovou karabinu na 6 tun.

[Milan Kuřas Kutílek]

BABÍ LÉTO V TATRÁCH – BRNČÁLKA

Počasí se snad konečně umoudřilo a i v Tatrách by mělo být hezky. Vyrážíme tedy ve středu večer. Já s Jakubem jsme doplnili trojici Ostraváků, takže tvoříme silný lezecký tým. Ve tři ráno jsme v Lomnici. Parkujeme u hotelu Hutník. Zalézáme do spacáků na parkovišti. V půl osmý opouštíme auto. Cestu na chatu zvládáme poměrně rychle. Jsme ubytováni v podkroví s matracemi. Počasí je super takže jdeme na Žeruchy. Ostrováci lezou nějaký pilíř. My jdeme Čepelovu cestu za šest. Krásná cesta v pevné skále v plotnách a převisích. Zbytek dne se flákáme kolem chaty. Další den máme v plánu Weberovku. Vstáváme v půl šestý a i přes co nejtíší manipulaci při balení se nám daří všechny vzbudit. V půl sedmé jsme u nástupu. Boty necháváme dole a s sebou bereme jen svačinu. Prvních pět délek je super lezení v komínech a spárách. Druhá polovina cesty je v lehkém rozlámaném terénu. Na Německém žebříku jsme ve dvanáct. Celá cesta je nově osazena štandy takže se dá slanit. Máme ještě čas tak si dáváme Cestu cez knihu na Žeruchy. Na chatu přicházíme za tmy. Na sobotu máme trochu smělejší plán a to Diretisimu opět na Kežmarák. Cesta vede přes plotny a zářezy v poměrně pevné skále. Jediný problém je až nejtěžší délka – převislý rozlámaný kout. Ten nás chvilku zdrží. Nahoře jsme v půl třetí. Sestupujeme Německým žebříkem. V dolině ještě stíháme na pět minut sluníčko. V noci se počasí kazí. Ráno začíná pršet. Nám to ale moc nevadí. Plány jsou splněny a tak spokojeně opouštíme Zelené pleso.

Účastníci: za HO Ostrov: Martin, Michal, Vlasta
za Horoklub: Pavel, Jakub

[Pavel Bohuněk]

ŠKODIČ 2006

Upozorňujeme všechny aktivní horoklubáky, že vyplněné formuláře škodiče se odevzdávají nejpozději na březnové schůzi. Formuláře jsou k dispozici na stránkách Horoklubu.

MANASLU

8163 m.n.m.

17.10.2006 se z Nepálu do Čech vrátila velmi úspěšná česká horolezecká expedice Mt. Manaslu 2006 Light Expedition CZ, ve složení :

Pavel Matoušek
Olga Nováková
Zuzana Hofmannová
František Kolář
Miroslav Churavý (Béďa)

Dne 2.10.2006 vystoupila na vrchol Manaslu (8163m) SV Japonskou cestou Zuzana Hofmannová a František Kolář, 3.10.2006 Pavel Matoušek. Zuzana Hofmannová se tak stala první českou horolezkyní, která kdy stanula na vrcholu Manaslu. Podle dostupných informací doposud na Manaslu vystoupili pouze dva češi: Josef Rakoncaj (1989) a Martin Minařík (1999). Celý výstup byl proveden netradičním lehkým, „neexpedičním“ stylem, bez standardního zabezpečení v základním táboře (bez kuchaře, bez stanů od místních agentur,...), bez budování stálých postupových táborů, a samozřejmě bez použití šerpů a bez použití kyslíku.

Z poznámek deníku Pavla:

Expedice začala standardně příletem do Kathmandu 4.9.2006. Pro zkrácení přesun k hoře jsme zvolili místo dlouhého pochodu s nosiči přes území pod vlivem maoistů variantu dopravy

Dne **2.10.2006** vystoupili na vrchol Manaslu (8163m) SV Japonskou cestou Zuzana Hofmannová a František Kolář, 3.10.2006 Pavel Matoušek.

Celý výstup byl proveden netradičním, lehkým, „neexpedičním“ stylem, bez standardního zabezpečení v základním táboře (bez kuchaře, bez stanů od místních agentur, atd.), bez budování stálých postupových táborů a samozřejmě bez použití šerpů a umělého kyslíku.

Zuzana Hofmannová je první českou horolezkyní, která kdy stanula na vrcholu Manaslu. Po výstupu na vrchol Shisha Pangma 8013 m (v roce 2004) je to její druhá osmitisícovka. Loni se neúspěšně pokoušela o Nanga Parbat (8126).

Expedice byla první českou úspěšnou výpravou, která se na horu vydala v podzimním termínu. Dosud na Manaslu vylezli na jaře Josef Rakoncaj jako první v roce 1989 a o rok později Martin Minařík.

František Kolář se tak stal prvním členem Horoklubu Chomutov, který stanul na vrcholu osmitisícovky, k čemuž mu všichni gratulujeme.

vrtulníkem. Počasí nedovolí odlet podle plánu a tak odlétáme až 7.9. Ruský pilot spolu s nepálskou pilotkou vypadají zkušeně, mraky v údolí podezřele. Každopádně jsme rádi, když mezi nimi přeci jen proklíčujeme a přistaneme v Samě (3500m). Helikoptéra musí přistát asi 500 m od místa, kde se stanuje a to jen proto, aby si místní mohli přivydělat nošením věcí. Stavíme si stan na spaní, ale vařit se nám zatím nechce a tak chodíme na jídlo do místní „hospody“ u paní Lasmíny. Další den je aklimatizační výlet do údolí horkých pramenů. Žádné nenacházíme, pouze osamocený klášter s jedním lámou a hlídačem, který nám vaří čaj. Večer

domlouváme nosiče a hned další den spolu s 20 nosiči vyrážíme vzhůru do BC. Počasí moc nepřeje, monzun ještě neztratil vládu. Prší, mlha zakrývá výhledy. Má to však i své výhody, alespoň nevidíme tu výšku, co musíme vyšlapat. Konečně v odpoledních hodinách došlapem na kamenité návrší – BC (4700m). Nosiči shazují věci na hromadu a ztrácejí se v mlze. Máme toho všichni dost, hlava bolí výškou a navíc stále prší. Stavíme dva stany, co nám budou nadlouho ložnicí, skladem, společenským stanem, kuchyní i jídelnou, uklízíme nejnnutnější věci a spát, pokud to hlava dovolí. Další dni vylepšujeme naše bydlení, kuchyni a začínáme si vyvařovat (plněné papriky, palačinky, testujeme pečení chleba – pravda prvé pokusy nejsou příliš úspěšné).

Počasí se konečně trochu umoudří a tak již 15.9. spíme všichni v táboře 1C (5600m). Cesta z BC do 1C je sice dlouhá, ale vede celkem poklidným ledovcem s trhlinami řádně opatřenými vhodnými „mosty“. Teprve posledních 200 výškových metrů se strmě zvedá skalním a sněhovým pilířem. Na jeho temeni stavíme stany. Ráno stan balíme a pokračujeme dále vzhůru. Další cesta již tak poklidná není. Strmý ledovec plný trhlin a séraků. Část cesty vede pod nachystanými masami ledu, občas se část zřítí. Chtělo by se celý úsek proběhnout, ale dech to nedovolí, a tak nezbyvá, než se při každé zastávce dívat nad sebe a očima přidržovat masy ledu, aby ještě chvíli vydržely, kde jsou. Jednu

širokou trhlinu dokonce opatřila japonská expedice žebříkem. Není to zrovna horolezecké, kupodivu ani moc stabilní, ale když už tam je, tak je to rychlejší. Všichni jsme rádi, když se konečně dostaneme do výšky 6600 m (2C) a stavíme stany. Kousek nad námi je sedlo mezi hlavním a severním vrcholem, před lavinami nás snad trochu chrání sérak nad námi (tady někde nedaleko se roku 1972 odehrála největší tragédie horolezectví v Nepálu, když mohutná lavina smetla plně obsazený jihokorejský tábor s 15 horolezci). Přespíme, na aklimatizaci to zatím stačí, a rychle dolů, mezi séraky spěcháme na bezpečnější terén. Není to ale jednoduché. Přes noc napadl sníh, vítr zavál stopy. Prošlapávání, i směrem dolů, je náročné. Bohu díky z 1C šlapou vzhůru šerpové Japonské výpravy. Asi 350 výškových metrů nad 1C se setkáváme a je to hned lepší. K večeru jsme již v BC. Byl nejvyšší čas. Vypadá to, že se vrací monzun a noční sněžení byla jen předzvěst. Druhý den začíná trvale přšet a sněžit. Střídavě prší a sněží noc, den, dva, celý týden. V noci odhazujeme sníh ze stanu, ve dne je

zima, všude vlhko, mokro. Čas si krátíme vařením různých dobrot, ale týden ve stanu je dlouhá doba.

27.9. se počasí konečně začíná lepšit a tak hned následující den šlapeme vzhůru. Ve 2C den odpočíváme a pokračujeme do sedla a pak nekonečnou „strání“ a stěnou k hřebenu. Ve výšce asi 7100 se Běďa otáčí zpět. Nějak mu nesesla aklimatizace. O něco výše je ledový práh. Nad ním traverzujeme vlevo do stěny a stoupáme obloukem, strmým svahem, až na severní hřeben. Zde, ve výšce asi 7300 m stavíme urychleně stany. Nepřetržitý silný vítr na zcela nekrytém hřebenu a nebývalá zima (můj teploměr odmítá měřit) spolu s rychle přicházející nocí tak nepříjemně prověřuje naše odhodlání, kvalitu stanů i veškerého vybavení. Nehostinější místo si dovedu jen stěží představit. Ani ve snu by mě nenapadlo, že zde strávím téměř 4 dni. Něco vaříme a jdeme činit pokus o spánek. Stanem nepřetržitě lomcuje vítr a zima proniká všude.

Další den (2.10.) za svítání vyráží dvojice Zuzana – Franta k vrcholu. Jdou cestou, kterou včera vystupovala část Japonské expedice (s kyslíkem a šerpy). Tam, kde stopu nezavál sníh je ještě dobře patrná. Na vrcholu jsou v 16 hodin, ale příjemně zde není. Je to opravdu větrná hora. Ještě za soumraku se vrací a následující den sestupují až do 1C. Ale zhoršené počasí a čerstvý sníh je zde ještě „zavře“ a tak zde

musí vydržet bez jídla a do BC dojdou až 5.10. Já s Olgou vyrážím k vrcholu o den později. Je velmi větrno a mimořádná zima. Ve výšce okolo 7600 m začínají Olze omrzat nohy a tak se musí vrátit. Já jdu dál. Stop ubývá a přibývá míst, kde se bořím nad kolena do sněhu, postup je pomalejší a pomalejší. Zdá se mi, že se poněkud zklidňuje vítr. Šlapu sám vzhůru a přestávám vnímat čas. Zahloubán do myšlenek a vzpomínek na vánoční běžky v Beskydech si nevšímám ani času ani začínajícího sněžení, zdá se mi to taková krásná zimní pohoda Vánoc, není kam spěchat. Pomalu se stmívá, ale já se stále prohrabávám sněhem vzhůru. Stopy už není vidět žádné. Konečně se ocitám mezi vysněnými vrcholovými „věžičkami“, procházím úzkým hřebenem kolem odhozených kyslíkových lahví k nejvzdálenější a nejvyšší a po exponovaném hřebínku ještě pár metrů a jsem na vrcholu. Je neskutečných 20 hodin, tma, sněží. To mě trochu vytrhne s těch Vánočních myšlenek. Dlouho se nezdržuji a začínám se brodit sněhem dolů. Jde to pomalu. Hledám cestu, místy traverzuji svah. Při sněhu nad kolena se bojím, že uříznu lavinu. Otáčím se, abych varoval ty za mnou, ale není koho, jsem tu sám. Sněžení naštěstí ustává, prosvítá měsíc. Kolem půlnoci narazím na vyfoukané stopy. Svitne naděje na rychlý návrat, ale po pár metrech se stopa opět zcela ztrácí v čerstvém sněhu. Teď už mi to nepřipadají příjemné vánoce. Trochu kličkují ve snaze narazit opět na stopu, a stále sestupují. Kolem 3 ráno opět

do stanu. Nemám sil jít hned dolů a tak zůstáváme ještě celý den i noc. Vítr ničí část předsíně, je nutné několikrát prohrabávat zcela zavátý vchod.

Další den je slunečný a fouká naštěstí o poznání méně. Mám trochu omrzlé prsty, zejména na levé ruce, ale teď je jen trochu zamotám. Pracně balíme, nakonec vykopáváme stan a konečně začínáme sestupovat. Teprve teď se ukazuje, jak málo sil mi zůstalo. Musím se nutit do každého kroku, každých pár kroků odpočívám. Můj postup je zoufale pomalý. Ještě, že je přede mnou Olga, stále se snažím jít za ní. Několik hodin trvá, než sejdu stěnu k

svitne naděje, když najdu úsek s viditelnou stopou, ale opět končí v čerstvém sněhu. To už je mně jasné, že musím vydržet až do rozednění (kolem 6). Konečně se začíná rozednívat. Zprvu jen velmi, velmi pomalu, ale pak už je jasné, že přichází nový den. Směr mám asi dobrý. A konečně uvidím stan. Jsem již jen asi 50 m od stanu a náhle se přizpůsobím silný poryv větru, snad způsobený příchodem slunce. Musím zarazit cepín a přitisknout se k zemi. Čekám, minutu, dvě, deset, půl hodiny. Celé tělo prostupuje zima. Najednou vidím, že ze stanu vylézá Olga. To mě přinutí k akci, předkloním se a přes prudký vítr a do tváře bodající krystalky ledu překonávám posledních 50 m. Radost setkání kazí jen zbledlé počasí. Zalézáme okamžitě

traverzu, vytraverzuji nad sedlo, slaním strmý práh a začínám sestupovat do sedla. Olga je již daleko dole a čeká na mě. Sestupuji stále pomaleji, ale pak vše doženu. Jakýsi sjezd přechází spíše v pád a během několika vteřin urazím asi 400 m a Olga je najednou daleko nade mnou. Bohužel už nemám na sobě spoustu věcí, včetně rucksaku. Jeho obsah je rozházen na ledovci, carimatka, pár tyček od stanu a některé další drobnosti zmizely nenávratně ze srázu ledovce. Olga to následně popsala, že to vypadalo, jako bych se roztrnul. Naštěstí to byl jen rucksak. Olga jde za mnou, dlouho to nevydrží a asi 150 m sjíždí, přeci jen řízeněji, téměř ke mě. Sbíráme věci, naštěstí mám spacák, věci na vaření i větší část stanu. Ještě

před soumrakem dorazíme do 2C. Stavíme „stan“ (jen dvě tyčky z pěti, poškozený vchod), ale je to docela obyvatelné. Ještě že máme dost plynu i jídla. Vaříme a nějak přečkáváme studenou noc. Rádi bychom dali o sobě vědět do BC, ale zrovna naše vysílačka se rozhodla nepracovat.

Další den necháváme zbytek stanu na místě a sestupujeme. Boříme se do čerstvého sněhu, stopa žádná a já jsem stále zoufale pomalý. Začíná být jasné, že prošlapat se hlubokým sněhem do 1C bude asi nad moje síly. Ale štěstí nám přeje. Z 1C šlapou nahoru neočekávaně 3 Francouzi a očekávaný Korejec s druhy. Potkáváme se ve výšce asi 6000m. Korejec staví stan a další noc trávíme společně. Jsme 4 ve stanu pro 2, ale i tak je to pohoda. A ráno sestupujeme dál dolů. Z počátku, v obtížném terénu, jdou Korejci s námi, vezmou mi i pár věcí k sobě do batohu, pak pokračujeme sami. Olga jde napřed a vaří pod posledním technickým místem (slanění) něco na pití. To je pro mě velká vzpruha. Od tohoto okamžiku se mi jde výrazně lépe. Naproti nám přichází Franta a Běda (přes Korejce již spojení fungovalo) a s jejich pomocí jsme konečně krátce po setmění v BC. Radost veliká. Až na trochu omrzlin vše dobře dopadlo.

Druhý den vaříme svíčkovou s knedlíkem a účastníme se s ní hostiny na rozloučenou, kterou pro nás uspořádali Korejci. Další ráno balíme, přicházejí nosiči, sestupujeme do SAMA a dva dni na to odlétáme helikoptérou do Kathmandu. Navštívíme několik památek v Kathmandu, navštívíme i Chitwanský národní park s projížďkou na slonech a pozorováním volně žijících zvířat včetně nosorožce. Pokračují oslavy včetně oslav narozenin, ale já jsem v myšlenkách stále na svazích hory, ze které nebýt opravdového přátelství, asi bych sám nikdy nesestoupil. Největší poděkování patří Olze, neměla to letos se mnou opravdu lehké.

Pavel

[autor Pavel Matoušek, HK Bezuchov]

Členské příspěvky na rok 2007

Příspěvky je možné zaplatit na lednové schůzi, která se uskuteční **8.1.2007 od 18.00 hod v restauraci U kocoura** na Blatenské ulici v Chomutově (vedle restaurace U kaštanu, naproti HVB Bank). Posledním termínem pro zaplacení příspěvků bez penále je únorová schůze, která bude opět U kocoura dne 5.2.2007 opět od 18.00 hod. Příspěvky je možné také poslat bezhotovostním převodem na náš účet č. **2111750217/0100**, jako var. symbol použijte své rodné číslo.

Výše příspěvků je ještě i příští rok stejná jako posledních pět let a to:

Přispívající do 15-ti let	200,- Kč
Činní do 18-ti let	350,- Kč
Činní nad 18 let	600,- Kč
Zakládající (vstupní poplatek)	5.000,- Kč
Zakládající (průkaz ČHS)	300,- Kč

PREINERWANDPLATTE - MEGARAJBÁK V OBLACÍCH

(15.10.2006 - HÖLLENTAL – PREINERWANDPLATTE – MIT GOTTLICHER HAND 6)

Je jen žalostně málo dnů, kdy se věci dějí tak, jak si člověk naplánoval. Podle Murphyho zákona schválnosti je existence takovýchto idylických dnů dokonce teoreticky vyloučena. Nám se však podařilo na jednu z té nevelké množiny výjimek, potvrzujících pravidlo, natrefit. Inu, když je štěstí unavené....

Vzbouzíme se do sychravého rána. Do údolí se během noci totiž vkradla mlha, vlhko a lezavá zima. Upřímně se podivuji, že můj navlhlý staříčkový přerábek ještě vůbec hřeje. Tiše závidím těm ve stanech a obytných autech. Jsme totiž s Květou jediní, kdo z několika desítek dočasných obyvatelů tábořiště v Kaiserbrunnu spí pod širákem, protože stan jsme jednoduše zapomněli. Z relativního tepla spacáku mě vyhnal Tonda, který vylezl z auta a začal kontrolovat stav počasí, močového měchýře a posléze i nás. Celkem dobrovolně a rád vařím snídani, neboť si mohu ohřát ruce nad vařičem. Navíc to na okolí dělá dobrý dojem, jak krásně se starám o svou spolulezkyni. Během snídani se nás Tonda snaží zviklat a odradit od našeho záměru vylézt na vzdálený Preinerwandplatte. Argumentuje tím, že údolí Höllentalu je plné jiných stěn s mnoha hustě vynýtovanými cestami a nástupem kousek od silnice. Jenže podle mě hafo nýtů pěknou cestu ještě nedělá a procházka po horském hřbetu na konci babího léta rozhodně není k zahazení.

Takže nakonec nás Toník s Luckou vysadili u lanovky v Hirschwang a ponechali nás našemu osudu. Lanovka nás vyveze o nějakých tisíc výškových metrů výš, čímž ušetříme spoustu času, ale za to utratíme trochu peněz. Něco za něco. Zřejmě díky mé brilantní angličtině mi pokladník prodal tři lístky místo dvou, čehož si v tom zmatku všimla až Květa při houfování u dveří do nástupního prostoru lanovky. Na její popud jsem se protlačil zpět k pokladně a tentokrát anglicko-německy s důkladnou gestikulací rukama jsem přebytečný lístek vyreklaoval. Vzápětí jsme se díky lanovce během deseti minut společně s houfem turistů ocitli v nadoblačné říši. Zatímco se náhorní planina koupe ve slunečním svitu, tak údolí pod námi jsou zalita mlhou, kam jen oko dohlédne.

Tenhle druh podívané se mi snad nikdy neokouká.

Krajinný ráz náhorní planiny nápadně připomíná Belianské Tatry. Stromy záhy za stanicí lanovky zřídly, vůkol samá kosodřevina, horské louky a bílé vápencové útesy vyčnívající z okraje planiny nad hluboká údolí. Šlapeme po široké šterkové cestě společně s početným davem turistů k chatě Ottohaus. Od ní pak pokračujeme po červené značce směrem k chatě Seehütte. Je nám trochu divné, že jdeme po cestě téměř sami, ale později jsme zjistili, že většina turistů chodí po modré hřebenovce, která lemuje okraj náhorní planiny, odkud jsou nádherné výhledy do údolí. Asi po hodině a čtvrt jsme došli k rozcestníku, který značí cestu k vrcholu Preinerwand kamsi doleva do travnatého kopce, zatímco k chatě Seehütte ukazuje doprava z kopce. Nějak mi to neseď s popisem staženým z internetu a tak zbystřuji, koukám a vidím, že jsme tu. Hurá! Naše stěna je kousek za rohem, stačí jen seběhnout deset minut suťoviskem k nástupu. Než tak učiníme, kocháme se pohledem na tuto zdejší dominantu, která ač nevysoká, budí respekt díky úžasné hladké stometrové plotně ve své horní polovině. Tak trošku mi to tvarem připomíná yosemitský Halfdome.

Cesta sutí k nástupu je nepříjemná jako ostatně každá cesta sutí. Vyplatí se držet se co nejvíc podél stěny, kde vede jakás takás stezka. Porovnávám stěnu se staženými fotkami a také s nákresem cesty „Mit Göttlicher Hand 6“, kterou jsem vybral podle kladných recenzí na internetu. První polovina cesty vede kolmou nepřehlednou stěnou s lámavým, do rezava zbarveným vápencem. K mé radosti zjišťuji, že ve druhé délce leze nějaká dvojka a tak nám odpadá starost s hledáním cesty v této první části výstupu. Nechali jsme věci pod stěnou a nastoupili jsme do cesty nalehko něco po poledni, což není zrovna brzo, ale na dvousetmetrový výstup by to mělo stačit. První délka je ještě ve stínu, ale mě na rozdíl od Květy zima není. Skála budí dojem silné lámavosti, ale kupodivu drží. Ale i tak to chce vybírat chyty a stupy s rozumem. Nýty jsou osazeny tak hustě, že nelze zabloudit. Klíčové místo je malý převísek, kde se člověk těm blátochytům musí prostě svěřit. Druhou délku se už oba sluníme a kvalita skály se též rapidně zlepšila. Kolmá stěnka pod druhým štandem je doslova lahůdka pro kochače. Zato třetí délka však krásy moc nepobrala. Člověk se musí vymotat kolem

kosodřeviny v hlinité stěnce, kde jsou s matematickou přesností osazeny nýty – hlína ne hlína. Kladem však je, že tato délka ústí na začátek velké plotny, kde začíná opravdu pěkné lezení. Pohled na obří tektonické zrcadlo mě fascinuje. Nemůžu se dočkat, až do něj vlezu.

Dvojka nad námi zmizela kdesi za horizontem plotny a zespodu zprava se k našemu štandu tlačí další dvojka. Naštěstí mají v plánu lézt kout vedle nás a tak se dá říct, že jsme v naší cestě sami, což nás pochopitelně těší. Konečně nastupuji do čtvrté délky – velké plotny. Ze začátku to je lehké lezení v plotně po římsách, ale pak se římsy ztratily a bylo třeba vyvzlínat za mikrolišty do výklenku k dalšímu štandu. Stand je od předchozího vzdálen jen asi patnáct metrů, ale nechci, aby se Květa tlačila s lezci ze sousedního družstva na jednom štandu a tak jí dobíram do výklenku a pokračuji dál, jestli se nepletu, tak pátou délku. Lezení podél trhlin v plotně je tak zábavné, že se raduji jak malý Jarda, nadšením komentuji každý krok a pózuji pro Květuščin foťák. Humor mě přešel až v okamžiku, kdy prvolezec ve vedlejší cestě uvolnil kámen velký jak řepa, který padal přesně na Květu, sedící u štandu asi deset metrů pod ním. Stačil jsem jen zařvat bacha a pak už jsem jen koukal jak Květa na poslední chvíli šikovně uhnula. Kámen se roztříštil o skálu vedle ní a jeden fragment jí zasáhl do stehna. Naštěstí to skončilo jen modřinou. Když jsme se všichni vzpamatovali z úleku, dolezl jsem zbytek délky ke štandu na začátku poslední části silně položené plotny. Květuška si taky libuje, jaké je to polezeničko, ale to ještě netušíme, že to nejlepší nás teprve čeká. Plotna nad námi se pokládá do sklonu asi šedesát stupňů a zároveň mizí i všechny stupy a chyty. Čistá a hladká deska, naštěstí z drsného neolezeného vápence, vyzdobená řadou nýtů, které tu kromě jištění plní ještě funkci ukazatelů cesty. Při každém kroku se musím nahlas smát tomu, jak se tu po čtyřech plížím vzhůru a taky představě, jaká to bude parádní tlama až mi to smrkne. Celých třicet metrů jsem se takto proplazil až na temeno stěny, přičemž posledních pět metrů bylo nejtěžších a místo lezení bych to nazval spíš levitování. Květa se taky smála tomu plížení, ale jen do doby než zjistila, že ji jistím a fotím zároveň. Ale co naplat, mám jenom jednu ruce.

Na temeni stěny se loučíme s klukem a holkou, kteří lezli kout vedle nás a zatímco oni sestupují kamsi na turistickou cestu, my začínáme slaňovat plotnou dolů k úpatí stěny. Na dvě plná slanění jsme sjeli na začátek plotny a na další dvě slanění jsme se dostali přes lámavou kolmou část až na suťovisko k batohům. Po celou dobu slanění jsme vždy bez problémů našli slaňáky, lana se při stahování nikde nesešla, nic jsme nikomu na hlavu neshodili, co víc si přát? Zatímco se balíme k odchodu, stěna se koupe v odpoledním slunci a je v ní víc než živo. Zdá se, že lezci z nedalekých horských chat si sem chodí zalézt až na odpoledne. Nicméně nám jede poslední lanovka v pět a protože je čtvrt na pět, je nám jasné, že to stejně nestihnáme. Tak v poklidu balíme a otáčíme se k naší stěně zády. Toníkovi posíláme zprávu, ať na nás s Luckou nečekají, že přijdeme pozdě večer a po svých. K chatě Ottohaus tentokrát volíme cestu po modré hřebenovce,

kteřá nás zavedla i k vrcholovému kříži Preinerwand 1783 m.n.m. Rozhled do údolí je vsuktu nezapomenutelný. Na celém hřebenu jsme sami a cestou k lanovce vstřebáváme zážitky z překrásného výstupu. Jaké je naše překvapení, když kolem šesté dorážíme do stanice lanovky a zjišťujeme, že lanovka stále ještě jezdí. A tak Toníkovi kazíme večeri, když mu zprávou oznamujeme, ať pro nás kouká okamžitě přijet. Ačkoliv je stanice plná lidí čekajících na odvoz do údolí, podařilo se nám vecpat se do první kabiny, která jela dolů. Když jsme dole vystoupili ze stanice lanovky, akorát na parkoviště pro nás přijížděl Tonda. No tomu říkám souhra! Tak jako dneska, mi už dlouho nic nevycházelo. Škoda že takových idylických dnů je jen opravdu žalostně málo!

[Leonardo da Svinchi]

OHLÉDNUTÍ ZA LÉTEM ANEB LEZECKÝ ZÁJEZD HOROKROUŽKU DO ITALSKÝCH DOLOMIT 4. – 13.8.2006 .

Již popáté od roku 2001 jedeme s mládeží Horolezeckého kroužku Horoklubu Chomutov (s činností v Kadani na gymnáziu, kde máme i umělou lezeckou stěnu) – do nejkrásnějších vápencových hor v Evropě – do italských DOLOMIT.

Okolí Cortiny d'Ampezzo se nabízí jako málokteré horské prostředí vhodné pro horolezectví extrémě náročné, ale i pro nás – tj. výcvik začátečníků v horách pod vedením instruktorů ČHS.

Podmínkou a filosofií tohoto zájezdu jsou totiž vícedélkové lezecké cesty obtížnosti přiměřené zkušenostem a věku našich začátečníků. Doplňujeme je (v případě nejistého počasí) lezením v oblasti věží Cinque Torri (nejvyšší má 140m), kde je technické lezení (skalkaření) všech obtížností na většinou 1-2 délkových cestách. Ale těžší cesty (např.obt. 7) na Torre Grande jsou zde také, a na několik hodin. Nad Cortinou je ještě několik dalších podobných lokalit, takže když je ve vyšších sférách (3000 m n.m.) nepříznivě, je zde možnost k lezení dost a dost.

My ale máme na programu jako prioritní vícedélkové cesty, tj. několik set metrů vysoké.

A proto Honza s Jiřou berou kluky již druhý den na pilíř vrcholu Punta Fiames čnici přímo nad naším kempem. Nástup do cesty je kousek nad frekventovanou nemocnicí v Cortině a nedaleko starého letiště odkud každé ráno v 6,30hod vzlétá (a nás budí) záchranný vrtulník. Ale to je trocha černého humoru. Kluci jdou v závěsu za svými instruktory dvě

cesty, jedna je obt. 4, druhá obt .5. Další den si to prohodí. Letos nám moc nepřálo počasí, fronta ze severu (v Čechách lilo jako z konve) se přeci jen dostala trochu přes Alpy no a vrcholy a hory nad 2000m byly stále v mracích. Dole (kemp byl v 1300m n.m.) v noci klesala teplota z večerních 12°C na ranních 6°C. Což znamená a také to bylo vidět, ve třech tisících metrech sněžení – v srpnu. Takže přišlo i na avizované technické lezení na Cinque Torri, na Falzarego Türme a jiné. Moc nám tu chyběl čtvrtý instruktor, tím nám vždy dva kluci (nebo dívky) zůstávali navíc, na skupinové lezení krátkých cest nebo ferrat. Broněk měl totiž zlomenou nohu

a rekonvalescence neprobíhala zrovna dobře a optimálně. Škoda, chyběl jako instruktor i jako nosič dobré nálady, možná by i to zamračené nebe rozjasnil. Náhradu se nepodařilo, nejsou lidi.

Tak ještě o čtvrté skupině (letos ji vedu výhradně já) – chodila lézt ferraty(klettersteigy). Cesty obtížnosti různé, jistě ocelovými lanky. Každý má své jistění (sedák s ferratickým setem – lanovou brzdou) a u mne navíc povinně (protože jim nevěřím) všichni za mnou na společném laně. Což je hlavně pro mne otročina a trest, neboť jsou pomalejší a lano mne při každém druhém zdvihu vzhůru zabrzdí, a drží, a nepustí. Vyzkoušejte

zdejšího prostředí pro lezení, malá nadmořská výška rovná se teplo, subtropické klima jak u moře. A kolem vás jsou horské hřbety až 2000m vysoké a tím na jejich úpatí, na dosah ruky, technické cesty na jednu délku lana nebo několik set metrů vysoké. A sem jsme vyrazili – na

je zahradou a zásobárnou celé Itálie. Když sem zavítáte v září, tak jsou pro lezení již příjemné teploty, no a v celém kraji dozrávají lány jablek, vinic, švestek i mnohé subtropické ovoce, granátová jablka, olivy aj. Já zde končím pravidelně se zájezdem Dolomity na kolech. A zde je to takový bonbónek na závěr. Mám již vybráno, ale dát do dvou dnů z více než 25 tras v údolí (lehce) i do okolních hor (náročně až extrémě) to nejlepší, je nemožné. My sem s mládeží v září již nemůžeme, mají školu. Ale vám to doporučuji, aktivní pobyt se zde dá

si. Ale, někdy sepíšu, co začátečník dokáže udělat a provést v horách, k neuvěření. A tady jde o život. A o krásu okolních skal a krajiny. Ferratické cesty a sestupy, někdy i mnoho kilometrů a výškových metrů) je mají naučit orientaci a poznání hor v širším záběru, jsou to pro mládež často mnohem fyzicky náročnější túry, při kterých jsou celý den v záprahu bez odpočinku, jako je tomu třeba při lezení v době, kdy jistím kamaráda. Takže technicky lehčí, ale fyzicky (hlavně ferraty černé obt. C,D) náročnější.

Ve čtvrtek ráno balíme, přišla fronta, déšť, s předpovědí až do víkendu. Tak jedeme zkusit štěstí do Arca k jezeru Lago di Garda (nadmořská výška 60m n.m.). Zabydlujeme se v kempu Daino (s bazénem) v městečku Pietramurata, na trávníčku pod stromy, jako v parku. Nad námi (300m n.m.) ční do 1600m n.m. obrovská stěna. To je výhoda

Sluneční stěny. Mraky cest v hladkých stěnách do 300-500m výšky.

Honza šel na něco o stupeň lehčího, Jíra vzal kluky hned do těžšího prásku, aby si za ním trochu užili. Ale šlo jim to a zakrátko zmizeli ve výšce. To dva italové, jdoucí v jejich stopách, tak dlouho padali v kritickém místě do lana, až to obešli. Já jsem se zbytkem adeptů zůstal dole na jednodélkových cestách, kde se mohli střídat.

Ten den bylo slunečno a dobře. V sobotu jsme odjžděli, a tak se již ráno balily věci i stany. Také se vyplnila předpověď a v poledne přišla bouřka s frontou. Takže závěr patřil krásnému historickému městečku Arco, zmrzlíně a pizze, vínku a vínu, něco koupit domů. Zdejší kraj Trentino včetně celého údolí okolo řeky Adige

střídat s odpočinkem, lezení s fermatami (dlouhé a krásné), lehká cyklistika s nejtěžšími MTB trasami, na jezeře Garda jízda na surfu s koupáním, turistika, a krásné prostředí, městečka i okolní horská krajina. Kolaře bych chtěl upozornit, že cyklotrasy zde značené mohou být různého charakteru, a když jej neznáte, můžete nést dlouhé úseky kolo na rameni a ani to nemusí být označené jako freeriding, stačí že to je MTB. My se sem lezecky určitě ještě vrátíme, možná v příštím roce, určitě když v horách padne špatné počasí.

[Bohouš za HK Horoklubu v Kadani]

PKH 2007

ANEB PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

Jelikož „Drsoňové“ jsou na vyměnění, jak jsme zjistili při loňském zimním táboření, na které skoro nikdo nepřišel, přichází výbor klubu s novou akcí, kterou je „Přejezd hřebene Krušných hor na běžkách“. Inspirovali jsme se u kamarádů z Nejdku, se kterými už tuto akci několik let podnikáme a tak nás napadlo, proč z toho neudělat akci klubovou. Většina lidí stejně radši jela na běžky, než na zimní táboření, tak proč to nezkusit. Běh na Jedlák také úspěšně nahradil stále méně populární BaltazarCup.

Akce bude vypadat asi následovně: začátkem ledna napadne sníh abychom mohli pilně trénovat a v pátek 26.1.2007 vyrazit na první etapu, která bude končit v Horní Blatné. Ten, kdo si vezme v pátek volno, může vyrazit ráno do Bublavy a odtud buď po české nebo německé straně hranice do večera dojet na Blatnou. Kdo musí v pátek do práce a má chuť ještě večer urazit nějaké ty kilometry na běžkách, může odpoledne skočit na vlak a dojet do Nových Hamrů, odkud je to za svitu čelovek na Blatnou nějakých 20 km. Kdo se chce šetřit na večerní večeřek a následně druhou a třetí etapu, tak ten může přijet na Blatnou večer vlakem. Večeřek se uskuteční tradičně v hospodě U medvěda, kde Nejdecká parta i spí,

ale my bychom raději přespali v Modré hvězdě.

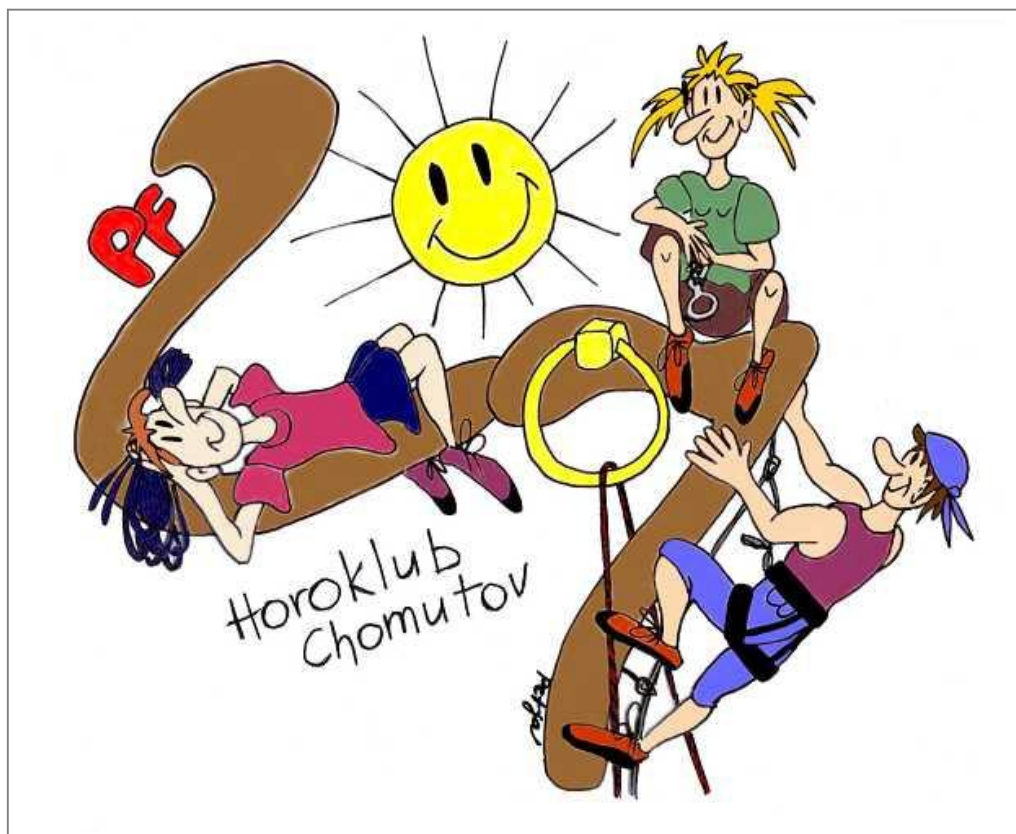
Sobotní etapa vede po magistrále na Božák, kde někteří snídají a jiní obědvají, pokračuje na traverz pod Klínovem a končí v Měděnci. Nocleh bude zajištěn v pensionu U Chalupských.

Závěrečná etapa vede okolo Písečnice do Hory sv. Šebestiána, odkud se po krátkém občerstvení sjíždí Bezručákem do restaurace Druhý mlýn, kde proběhne závěrečné vyhodnocení celé akce.

Kdo by se chtěl této akci zúčastnit, tak dejte včas vědět (nejpozději na lednové schůzi), abychom zamluvili ubytování. Drsoňové jedou samozřejmě s plnou polní, hostincům se obloukem vyhýbají a spí ve vlastních stanech či v záhrabu.

Takže neváhejte a přihlaste se co nejdříve.

[Organizuje: Jířa a Svinča]

POSLEDNÍ VĚTY

Ale prosím tě, už tady jdu potřetí a žádný sérak nepad....
Lavina? Tady? No já se snad smíchy potrhám....
Přestaň jančit, blesk vždycky uhodí do nejvyššího stromu...
To, že jsi o tom nikdy neslyšel, neznamená, že se na reepšňůře nedá slanit...
Cože? Propíchnout se cepínem? Ty ses asi dívala na Vertical limit....
Zruš! Tady už je to choďák...
Ale prdlajs, to tam Pit Schubert napsal jen aby zvýšil náklad té své knížky...
Kdo by se tahal s dvojitým lanem?! Už jsme skoro nahoře a jednoduchý nám taky stačilo...
Jaký pořad návod? Založení lana do tohohle slaňátka by zvládlo i malý děčko...
Prosím tě, takovej velkej kvádr nemůžu ze stěny vyrvat...
Prosím tě, ty mě nebudeš učit, jak se zakládá stoper...
Tohle je má nejoblíbenější smyčka, tu už mám dvacet let...
Ten kruh je starej, ale udržel by i slona...
No jo, ty a to tvý věčný „Máš krátký lano“...
To lano? Doma v garáži jsme se za něj tahali s bráchou vši silou a vydrželo...
Koukáš co?! A prodával to hrozně levně...

V noci : „Tak já slaňuju, uvázal jsi na konci lany ty uzly, že jo...?“

Ve stěně : „Neboj, jenom shodím tenhle kámen...“

Na treku : „Na ten kousek ledovce nemá cenu se navazovat. Loni jsme to šli taky tak...“

Na rozbředlém sněhovém svahu: „Fakt mě nebaví pořad ty mačky oklepávat...“

Na vrcholové převěži : „Musíme přeci až nahoru...“

Ve žlabu : „Slyšíš ten hukot...?“

Na ferratě před bouřkou: „To je legrace, jak ti stojí ty vlasy...!“

V kolmé části ledopádu : „Trochu to tady duní...“

Na štandu: „Vždyť jsou ty skoby dvě, to stačí...“

Skialpinisti v laviništi: „Tomu ujedeme...!“

Na exponovaném hřebínku: „Trošku to tady klouže...“

V bivaku: „Někudy nám z toho vaříče utíká plyn, podej mi zapalovač...“

Při slaňování bigwallu: „Tady už někde musí být ty konce lana ne...?“

Na písku: „Bacha du...“

U kruhu: „Klidně si do toho lana odsedni, tenhle uzel už jsem vázal stokrát...“

Na vrcholu : „A teď mě vyfoť na kraji té skály...“

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU

STRÁŽ , SNĚŽNÁ VĚŽ

Nevysoká Sněžná věž i štíhlý skalní hřeben Stráž se dvěma samostatnými věžkami se nalézají ve východních svazích Jedlové mezi dvěma vrstevnicovými cestami vinoucími se jejím úbočím nedaleko místa, kde spodní z cest překračuje Vesnický potok v nadmořské výšce 660m. Pro svou odlehlost jsou dozajista nejméně navštěvovanými skalními útvary na Jedláku i na Chomutovsku vůbec.

O Stráži se poprvé okrajově zmiňuje průvodce Lezecké terény na Chomutovsku od Zdeňka Doskočila z roku 1991. Doslova se zde píše „dosud nelezeno“, i když vrcholku věžiček Stráže bylo zajisté dosaženo již dříve. Co se týče samotných názvů, tak skalní útvar Stráž je skutečně hoden svého názvu. Opravdu jakoby hlídal vstup na svahy Jedláku ze směru od Jezerky. Z jaké doby však název pochází není zcela jasné.

Sněžná věž byla pojmenována 17.12.1994.

Skalní hřeben Stráž jest orientován ve směru V – Z , přičemž z hřebenu vystupují dvě výrazné věžičky – Horní hrot a Dolní hrot. Ze severu má výšku kolem 15 m, z jihu je nižší. Skála je dosti drobná, zejména ze severu. Zajímavé jsou silné křemenné žíly. Výhled je omezený. Sněžná věž měří kolem 7 m. Oba skalní útvary jsou co se železa týče naprosto panenské – nenachází se zde jediný nýt, skoba ba ani slaňák či vrcholová knížka.

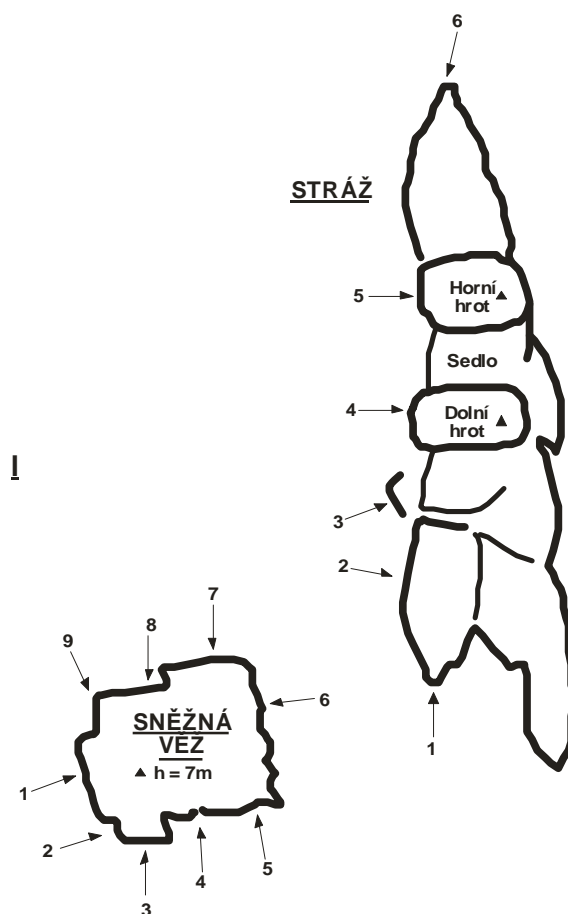
Nejzajímavější cestou na Sněžnou věž je bezesporu Sněžná cesta s nádhernými hodinami ve vrcholových partiích a Stráž je vyhlášena zejména Hřebenovkou. Oba skalní útvary lze však doporučit jen kochačům, romantikům či horolezeckým ztroskotancům.

Stráž

- 1) Proti srsti 4-; L. Dvořáček, 21.9.2004. Z údolí po hraně na vrchol.
- 2) Jestřábovi in memoriam 4-; Pavel Suchopárek, R. Novotná, H. Jaegerová, 19.4.1999.
- 3) Kvak 1; R. Novotná, 19.4.1999. (boulder)
- 4) Komáří 3+; Pavel Suchopárek, H. Jaegerová, R. Novotná, 19.4.1999. (boulder)
- 5) Horňák 3; L. Dvořáček, 21.9.2004.
- 6) Hřebenovka 4-; Pavel Suchopárek, H. Jaegerová, R. Novotná, 19.4.1999. N na náhorní straně. Lehkým terénem pod Horní hrot. Přes bílý křemen na jeho vrchol (lámavé). Dále přes Sedlo na Dolní hrot.

Sněžná věž

- 7) Sněžná cesta 4; Pavel Suchopárek, R. Novotná, H. Jaegerová, 19.4.1999. Stř. údol. stěny do koutku a přes malý převis (hodiny) n.v.
- 8) Vyuzená 3; J. Merha, Pavel Suchopárek, P. Rybář, V. Štok, 17.12.1994. Koutkem při hraně n.v.
- 9) Tutútútú cesta 3+; Pavel Suchopárek, R. Novotná, H. Jaegerová, 19.4.1999.
- 10) Stará německá cesta 3+; L. Dvořáček, 21.9.2004. (boulder)
- 11) Rychlovka 3; R. Novotná, 19.4.1999. (boulder)
- 12) Poličková 2; Pavel Suchopárek, 19.4.1999. (boulder)
- 13) SZ pilíř 3+; L. Dvořáček, 21.9.2004.
- 14) Nová česká cesta 3; L. Dvořáček, 21.9.2004.
- 15) Morálová hrana 5-; L. Dvořáček, 21.9.2004.

UZAVŘENÍ LEZECKÉ STĚNY

Umělá stěna v Kadani bude uzavřena z důvodů konání fotbalových turnajů ve dnech:

26.12.2006, 20.1.2007, 21.1.2007, 3.2.2007, 10.2.2007

NOVOROČNÍ QUIZ

Zdar pardi „Podle koho Petja namalovala jednotlivé postavy na letošní PF-ce“? Výherce soutěže obdrží na valné hromadě hodnotnou odměnu.

[Jiřa]

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓ U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.